

Ἀκοῦμε ἀπὸ τὴν τηλεόραση ἓνα κονσέρτο τοῦ Schumann γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα. Ὁ Γέροντας: — Κοίταξέ τὴν αὐτὴ τὴν μικρὴ, πῶς παίζει. Ἕιναι ὅλη δοσμένη. Παίζει μὲ τὴν ψυχὴ τῆς. Καὶ ὁ μαέστρος ἔχει πάθος, ἀλλὰ ὄχι ἄρρωστο πάθος, υἱγιές. Ἕιναι νέος καὶ υἱγιής. Συναισθηματικὸ ἔιναι αὐτὸ ποὺ παίζουν.

Αὐτὴ ἔιναι μουσικὴ γιὰ τοὺς υἱγιεῖς καὶ εὐγενεῖς. Ἡ ἄλλη, ἡ τζάζ καὶ κατὶ ἄλλες, ἔιναι μουσικὴ γιὰ τοὺς μπερδεμένους. Μουσικὴ μπερδεμένη, ποὺ ἀνταποκρίνεται στὰ μπερδέματα τῶν ἀνθρώπων. Εμένα μοῦ ἀρέσει ἡ μουσικὴ νὰ ἔχει καὶ τὸ θρησκευτικὸ μέσα. Τότε ἔιναι πιὸ ὠραία, πιὸ τέλεια. Θὰ μοῦ ἀρεσε νὰ πᾶς στὴν ἔρημιά, στὴν ἔξοχὴ καὶ ν' ἀκούσεις ξαφνικὰ ἀρμόνιο. Καὶ νᾶναι ἓνας ἀσκητῆς ποὺ παίζει. Πῶς σοῦ φαίνεται, ἀσχημο; Μὲ παρεξηγεῖς; — Ὅχι, Γέροντα. Μοῦ φαίνεται μεγαλειώδες καὶ συγκινητικὸ. — Naί, κι ἐγὼ ἔτσι τὸ νιώθω. Ἕνας μοναχὸς ὅμως ἂν μ' ἀκούγε θὰ μὲ παρεξηγοῦσε. Εγὼ ὅμως τὸ νιώθω πολὺ ὠραῖο. — Τὸ ἀρμόνιο σᾶς ἀρέσει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ πιάνο; — Naί, γιατί ἔχει πιὸ μαλακὸ καὶ γλυκὸ ἦχο. Ἕχει καὶ μιὰ εὐκολία νὰ τὸ μάθεις. Ἕχει ολόκληρες ἀξίες, ὄχι ἐξηκοστὰ τέταρτα κ.λπ. ποὺ ἔχει τὸ πιάνο. Κάθε μουσικὴ χτυπᾶ κι ἄλλοῦ. Σὲ ἄλλο μέρος τῆς ψυχῆς ἢ πατριωτικὴ, σὲ ἄλλο ἢ σοβαρὴ, σὲ ἄλλο τὸ τραγούδι, σὲ ἄλλο ἢ τζάζ. Μαθητεύοντας στὸν Γέροντα Πορφύριο, σελ. -287-289